



Arrest

nr. 158 660 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2015.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122 503 van 14 april 2014 omdat zijn asielrelaas, met name zijn vrees voor de Jordaanse autoriteiten, ongeloofwaardig is, en de door hem aangehaalde feiten van discriminatie onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw worden geweigerd, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zich nog steeds beroept op de motieven die hij heeft aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag, met name dat hij de Jordaanse autoriteiten vreest omwille van zijn deelname aan protesten en dat hij als Palestijn wordt gediscrimineerd. Er wordt op gewezen dat het Commissariaat-generaal op 4 februari 2014 een weigeringsbeslissing nam omdat aan verzoekers vrees voor vervolging door de Jordaanse autoriteiten geen geloof kon worden gehecht en omdat zijn verklaringen over zijn discriminatie als Palestijn onvoldoende ernstig werden geacht, en opgemerkt dat deze beslissing nadien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde internetartikel van Amnesty International en een artikel over de protestbeweging in Jordanië, wordt opgemerkt dat het niet volstaat om te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene artikelen dienaangaande voor te leggen om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk in zijn land van herkomst wordt gediscrimineerd of vervolgd. Verzoekers vrees dient in concreto te worden aangetoond en hij blijft hier in gebreke, aldus de commissaris-generaal die stelt dat de door verzoeker toegevoegde informatie niet toelaat om de genuanceerde conclusie zoals opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen. Betreffende verzoekers verklaring dat hij zich eind maart 2014 heeft bekeerd tot de Pinksterkerk Maaseik wordt vastgesteld dat verzoeker slechts in zeer geringe mate vertrouwd is met de christelijke stroming waartoe hij zich heeft bekeerd, een vaststelling die, zo luidt de beslissing, ernstige twijfels oproept over de ernst van zijn bekering. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op de vaststelling dat verzoeker niet weet wat er in het door hem neergelegde attest van de Christengemeente Maaseik staat, hij niet blijkt te weten waar de evangelisch charismatische kerk precies voor staat en hij, ondanks zijn verklaring acht maanden bezig te zijn met Bijbelstudie, een gebrekkige kennis hieromtrent heeft, hetgeen, zo wordt gesteld, de geloofwaardigheid en oprechtheid van zijn interesse voor het christelijke geloof ondermijnt. Tevens wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij een overtuigd christen is. De door verzoeker neergelede documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Van een kandidaat-vluchteling kan en mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn verklaarde vrees voor zijn leven aanbrengt, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke, gelet op de vaststelling dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf niet te weten wat er in het door hem neergelegde attest opgesteld door de Christengemeente Maaseik staat (gehoor CGVS 23 januari 2015, p. 2). Verzoekers betoog dat men van hem "een onredelijke en encyclopedische kennis van de geloofsgemeenschap waartoe hij is toegetreden" verwacht, wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan die vaststelling, daar geenszins een encyclopedische kennis is vereist, doch louter een eenvoudige lezing volstaat om te weten wat er in het

door hem neergelegde attest staat. Dat verzoeker echter geheel heeft nagelaten om zich te informeren omtrent de inhoud van het door hem neergelegde attest van de Christengemeente Maaseik ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van zijn relaas.

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden kan aan het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde attest van de Christengemeente Maaseik d.d. 18 mei 2015, dat een gesolliciteerd karakter vertoont, geen bewijswaarde worden gehecht. De Raad acht het overigens opmerkelijk en frappant dat ofschoon verzoeker blijkens zijn verklaringen en de inhoud van de door hem neergelegde attesten leergierig is over de Bijbel, hij gedurende acht maanden lang een introductiecursus tot het christelijke geloof (bijbelstudie) volgde en hij vrijwel alle kerkdiensten volgt, hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet één specifiek en concreet voorbeeld kon geven van een verhaal uit de bijbel dat hem (in het bijzonder) aanspreekt.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 oktober 2015, voert verzoekende partij aan dat er op verschillende punten van het verzoekschrift niet geantwoord is in de beschikking. Zij preciseert dat niet kan ontkend worden dat zij slechts een beperkte kennis heeft over de religie waartoe zij zich bekeerd heeft, doch voor haar is het innerlijke belangrijk, het menselijk aspect. Verzoekende partij herhaalt dat zij zich tot het christelijke geloof heeft bekeerd vanuit een innerlijke overtuiging dat dit voor haar het enige juiste geloof is. Zij besluit dat P.L., voorganger van de christengemeenschap van Maaseik, in een brief getuigt van haar bekering en zij wijst er op dat P.L. nooit de moeite zou gedaan hebben om deze getuigenis te schrijven indien hij niet overtuigd was van haar bekering tot het christendom.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 23 oktober 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar beweerde bekering, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende gebeurtenis is en dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de bekeerling op een afdoende coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering kan aantonen. De kennis van verzoekende partij over het christendom is echter dermate minimaal, zoals omstandig toegelicht in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, zodat zij de oprechtheid van haar bekering niet aannemelijk maakt. Er wordt niet geëist of verwacht dat verzoekende partij als bekeerling een encyclopedische kennis tentoonspreid van de bijbel maar er kan minstens verwacht worden dat verzoekende partij weet tot welk geloof zij toegetreden is en dat zij kan duiden wat haar geloof thans inhoudt. *In casu* echter is het gebrek aan kennis over het christendom zo flagrant dat dit niet valt te rijmen met een oprechte bekering naar het christendom. De argumenten van verzoekende partij hieromtrent kunnen dit gebrek aan kennis niet verklaren of vergoelijken. De Raad herneemt overigens dat het opmerkelijk en frappant is dat, ofschoon verzoekende partij blijkens haar verklaringen en de inhoud van de door haar neergelegde attesten leergierig is over de bijbel, zij gedurende acht maanden lang een introductiecursus tot het christelijke geloof (bijbelstudie) volgde en zij vrijwel alle kerkdiensten volgt, zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet één specifiek en concreet voorbeeld kon geven van een verhaal uit de bijbel dat haar (in het bijzonder) aanspreekt. Van iemand die beweert zich te hebben bekeerd uit overtuiging en zich dermate te hebben verdiept in het christendom, mag verwacht worden dat hij/zij een afdoende kennis bezit over zijn nieuwe religie.

De getuigenverklaring van P.L., voorganger van de christengemeenschap van Maaseik, waarin hij de bekering van verzoekende partij bevestigt, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Deze brief weegt immers niet op tegen de beperkte kennis van verzoekende partij die wijst op een ontoereikend engagement ten aanzien van het christelijk geloof en de oprechtheid van haar bekering op de helling zet. Dit document getuigt slechts van een formele bekering en, gezien voorgaande vaststellingen, niet van een werkelijke, verinnerlijkte bekering. De Raad kan begrijpen dat een asielzoeker bij een kerkgemeenschap hulp, bescherming en affectie zoekt en vindt, maar dat is nog niet hetzelfde als een oprechte bekering. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar nieuwe geloof dermate belangrijk is in haar leven dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst de noodzaak voelt om haar nieuwe geloof openlijk te belijden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS